

BENCE LAJOS

Fáklyavivők

MEGÜDVÖZÜLT SZ. S. FÁKLYAVIVŐNEK

Fáklyavivők voltunk és
szerettek minket – írtad azonos
című versedben, költeményedben,
így, véglegesen múlt időben.
Hitted, romlásunk megállítható
verssel, irodalommal, s azt is,
hogy a 12 magyar vers legszebbikét
talán mi írjuk majd meg egyszer...

A többi már ismert:
jöttek „kiskirályok, pénzhajhászok,
hamis próféták, bukott proletárok”,
istenek áldását várva,
„új széket vásárolva,
beültek a Panteonba”.

– Nem történt semmi
fáklyavivők voltunk – többre
nem futotta – áll a kiállított
Nyugtán ma is. A lélekfojtó
csöndet a hangos
törtetés, mindennapok hordaléka,
az olcsó, víg lárma váltotta,
isteni áldást sem remélhetünk
eltékozolt Birodalomunkra.
(A senyvedés vár, nem a munka).

Érjük be ennyivel, ez a fáklyavivők
sorsa: semmiért nem jár jutalom.
Ez jár annak, ki nem nemz
utókort, ítéletre sem érdemes,
önmaga fölött tör palcát,
minden itt-létben megüdvözült.

Baudelaire után szabadon

Nézzétek az őszi rekettyésben
a barkát, a húsvéthírnököt,
elhullajtván virágait,
csillóporát szélnek eresztve,
kihagyva bogyós-termés állapotot,
máris készül az új tavaszra. Uram,
nem járna meg neki is egy kis
madarak számára kicsiny vörös,
tölcséres, ernyőcskére
hasonlatos csemege?

A költő is ilyen:
még el sem szállt előző
verséből itt-maradt leve-gőze-hite,
máris lesi új a rügyek alakulását
a késő őszben, gyökerekből
sarjadzó „isten tudja miféle”
hajtásokat, a „mifántermette”
előzményekkel, ok-okozati
témaszüleményekben
reménykedve...

Isten adja, legyen hozzá kedve!